

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **A felszínre kerülő emlék**

1. Tesla árnyéka a lépcsőházban

Noé Dinamó

A lépcsőház feszült csendjét Dr. Bordás András kíméletlen, kimért hangja törte meg. Az idős mérnök a korlátnak dőlve magyarázott Köves Dezsőnek az Ohm-törvényről és a hálózat túlterheléséről. „ $R = U/I$, Dezsőm, ezt mindenkinek tudnia kellene! Ha Nikola Tesla látná ezt a kókányolást, elsírná magát” – morogta, miközben az egyre idegesebb Dezső bá feszülten szorongatta a saját kezűleg gyártott igazolásait a zsebében.

A félemeleti ajtó résnyire nyílt, s az izgatottan remegő Erika lesett ki a csecsemővel a karján. Dr. Szabó András, a házi orvos meggörnyedt háttal sietett lefelé a lépcsőn, tekintetében leplezetlen rettegés ült; a játékszenvedélye és a halmozódó adósságai teljesen felőrölték az idegeit. A nyirkos falak mentén olykor mégis átsuhant a ház ritka, szinte tudományos tisztánlátása, ahogy Bordás professzor a levegőben érződő gázzagról levezette a szuterén veszélyeinek pontos fizikai modelljét.

A lépcsőforduló árnyékában Kerekes Livia tűnt fel táskájával. Csendes, alig észrevehető mozdulattal nyújtott át egy hiányos buborékcsomagolású feszültségoldót a remegő kézzel várakozó orvosnak. Enci a nyitott kisboltajtóból figyelte a pult mögül a jelenetet, és önkéntelenül összerezzent, amikor meglátta a patikárius nővérke kezében a receptköteles fiolákat.

A Vászoly utca 6. lakói szótlanul követték egymás minden rezdülését. A technológiai képletek és a fojtott suttogások mögött ott lebegett a közös félelem: Dániel hirtelen felmondása és a telefonjára érkező névtelen fenyegetések árnyéka minden egyes lépést fenyegetővé változtatott a linóleumon.

2. Fojtogató suttogás a küszöb előtt

Kővári Klára

Dániel háttal dőlt a zárva maradt faajtónak, miközben a sötét előszoba mélyén ujjai görcsösen szorították a telefont. A hideg veríték végigcsordult a halántékán. A kijelzőn izzó névtelen fenyegetés tördőfésként hatott a kimerült elméjére. Odakint, a lépcsőházi linóleumon nem távolodtak a léptek. Erzsi néni ott maradt a küszöb előtt, s szinte érezni lehetett nehéz, szuszogó jelenlétét a faburkolaton át.

– Nem kell úgy féltetni azokat a titkokat, Dániel – szólalt meg az öregasszony, s a hangja a zárt ajtón keresztül is szokatlanul élesen, vádlón hatott. – Dr. Balog ügyvéd úr is azt hitte, hogy a falak nem hallanak, aztán tessék megnézni, hova jutott. Tegnap este is gyanús alakok kilincseltek nála a tizediken... Ha az ember túl sokat hallgat, a végén maga válik a céltáblává.

Dániel torka elszorult, megszólalni sem tudott. Egy emelettel lejjebb, a rések mögött Várkonyi Gábor szinte lélegzetvisszafojtva tapadt a kémlelőnyíláshoz, s elégedett mosollyal ízlelgette a folyosói dráma sötét feszültségét. A lépcsőház villanyóraszekrénye hirtelen éles, megfeszült sercegéssel tiltakozott; Bendi hetedik emeleti bányászgépeinek nehéz zúgása fojtogató rezgést küldött a betonfalakba, mintha az egész ház hálózata a túlterheléstől fuldokolna.

– Csak vigyázzon, kinek hisz ebben a házban – hallatszott még Erzsi néni utolsó baljós intelme, mielőtt botjának lassú, ütemes koppanása elindult volna a harmadik emelet felé. Dániel egyedül maradt a monitor kékes glóriájában, a kiszolgáltatottság néma és fojtogató hálójában.

3. A kapualj éjszakai arca

Imre Cső

A földszinti folyosó félhomályában Bálint idegesen pillantott a kijelzőre. Erika üzenete kíméletlen volt: lenn várja a kapualjban, és ha nem jön le azonnal, felmegy az emeletre Encihez. A férfi halántékán lüktetett a vér. A biztonsági szolgálatnál töltött éjszakák alatti futó viszonyból szörnyű csapda lett, amióta a pozitív teszt kikerülhetetlenné tette a valóságot. Nem engedhette meg, hogy a pletykák elinduljanak a házban, ahol Fekete úr amúgy is minden mozgást árgus szemekkel figyelt.

Erika a bejárati kapu szélárnyékában állt, a kabátját szorosan magára húzva. Arcán nem a régi könnyed mosoly, hanem hűvös, elszánt elkeseredettség látszott.

– Nem halaszthatjuk tovább, Bálint – suttogta a nő, hangjában olyan éllel, ami azonnal elfojtotta a férfi védekezését. – A doki rendelőjében beszéltem Szabóval, de ő sem tud örökké falazni nekünk. Döntened kell, mielőtt mindenki megtudja.

Bálint hátulról hallotta, ahogy a másodikon Dániel ajtaja becsapódik az ismeretlen fenyegetés után, s a lépcsőház fojtogató csendjében minden apró neszezés kísértetként

visszhangzott. Ha Enci most kilépne a folyosóra, vagy Erzsi néni megneszelné a találkozót, Bálint karrierje és rendezettnek hitt élete egyetlen másodperc alatt omlana össze. Az idő kíméletlenül telt, Erika tekintete pedig nem tűrt semmilyen mellébeszélést.

4. Néma orvosság

Noé Dinamó

Bálint feszült léptekkel ért fel a második emeletre, ujjai görcsösen szorultak a kabátja szélébe. A kapualjban lezajlott találkozó nyomása még mindig a mellkasán ült, a torkát szárazság marta. Erika szavai baljós visszhangként vibráltak a fejében, miközben a lépcsőház fojtogató csendjét csak a felső szintekről leszűrődő halk, monoton villamos zúgás törte meg. Erzsi néni a korlátba kapaszkodva méregette a zárva maradt ajtót, majd lassan felé fordította gyanakvó, mégis riadt tekintetét.

– Maga is úgy néz ki, Bálint, mint aki szellemet látott – sziszegte az öregasszony, de a hangjából most hiányzott a szokásos magabiztos fölény. A rettegés vékony, láthatatlan hálóként fonta körbe a folyosót.

Ekkor halk kattanással nyílt a tizenkettes lakás ajtaja. Kerekes Livia lépett ki a homályos folyosóra, kezében egy apró, jellegtelen papírzacskóval. A csendes ápolónő egyetlen gyors pillantással felmérte a lépcsőházi feszültséget. Tekintete egy másodpercre összeakadt Bálintéval. Nem volt szükség szavakra: Bálint pontosan tudta, mit rejthet a zacskó, hiszen a szorongással teli, álmatlan éjszakáin nem egyszer fordult már a nőhöz némi vényköteles segítségért. Livia arca azonban most teljesen kifejezéstelen maradt, ujjai csak szorosabban fonódtak a csomagra.

– Jó estét – suttogta Livia halk, gépies hangon, és megpróbált észrevétlenül elsurranni a fal mellett.

Bálint tétovázott, mintha megszólításra nyitná a száját, de Erzsi néni szemei kíméletlenül tapadtak rájuk. Ebben a házban minden apró rezdülés, minden elhallgatott gesztus veszélyes fegyverré válhatott.

5. Árnyékok a fordulóban

Kővári Klára

Máté nehéz léptekkel kapaszkodott tovább a harmadik emelet felé, vállát szinte szétroncsolta az átizzadt futártáska súlya. A fordulóban Dr. Balog Henrik élre vasalt öltönyének kísérteties sziluettje tűnt fel a félhomályban: a kényszerárverező ügyvéd épp a tízes lakás dupla zárját fordította el. Nem szólt egy szót sem, de az a hűvös, mérlegelő pillantás, amellyel a fiú kimerült arcát pásztázta, felért egy kimondott ultimátummal. Máté gyomra görcsbe rándult. Pontosan tudta, hogy a banki kamatok elszabadulása után ez a halk szavú ingatlancápa csak a megfelelő pillanatra vár, hogy lecsapjon az első közös otthonukra.

A harmadikon Bianka már a nyitott ajtóban állt, ujjai közt a felhalmozott csekkek éles papírszegélyét morzsolgatva. Tekintetében az a jól ismert, elfojtott kétségbeesés bujkált, ami hetek óta mérgezte az estéiket. Odalent a szuterén lépcsőjénél Székely Ricsi káromkodott halkán, dühösen rángatva csempészáruval teli táskáját, miközben a házba nemrég költözött, hallgatólag ex-légiós mentesítette a gangot, néma árnyékként ellenőrizve a zárható ajtókat.

– Megint itt járt a tízestől... a papírokkal fenyegetőzött – suttogta Bianka remegő szájszéjjel, ahogy Máté belépett a lakásba. A fiú szótlánul ölelte át a lányt, de a tekintete a folyosó sötétjébe révedt: a kamatcsapda lassan bezárult felettük, s a lépcsőház fojtogató csendjében már hallani lehetett a közeledő katasztrófa elkerülhetetlen robaját.

6. Éles feszültség a másodikon

Imre Cső

A második emeleti folyosó sötét sarkában Bálint a korlátnak feszülve hallgatta Dániel ajtajának csattanását. A háta mögött a lépcsőház ódon falai szinte magukba szívták a feszültséget, de az igazi vihar nem a zár mögött készülő hisztériából, hanem a mellette álló nő fojtott légzéséből áradt. Erika karba font kézzel, szikrázó tekintettel mérte végig a férfit, mint aki végleg megelégedte a somfordálást.

– Meddig akarod még ezt a színházat játszani, Bálint? – sziszegte Erika, miközben tekintetével a földszinti magánrendelő csukott ajtaját pásztázta. – Szabó doki már pontosan tud mindent. Tudja, miért fordultam meg nála a gyerekekkel, és ha nem lépsz, addig zsarol téged a saját kártyaadósságai miatt, amíg minden az arcodba nem robban. Enci sem hülye, előbb-utóbb rájön.

Bálint állkapcsa megfeszült. A 24 órás biztonsági műszak elcsigázottsága égette a szemét, de a tehetetlen düh gyorsabban forgatta benne a vért.

- Fogd halkabbra! - mordult rá a nőre élesen, sürgető félelemmel a hangjában. - Erzsi mama még mindig a lépcsőfordulóban szaglász, és ha ez a ház elkezd csámcsogni a dolgot, nemcsak a kapcsolatomnak, de a munkámnak is lőttek! Nem tehetsz úgy, mintha ez egy egyszerű döntés lenne.

- Nekem nincs időm a te gyáva számításaidra! - vágott vissza Erika hidegen. - A gyereket nem lehet egy barna boríték meg pusztá ígérek mögé rejtteni!

Odalent, a szuterén homályában Lugosi Jenő éppen a ház sárgult, penészes tervrajzait forgatta az olcsó bora mellett, mit sem törődve a felette feszülő világgal. Székely Ricsi épp ekkor lépett ki a pincéből egy doboz csempészett kávéval, s a lépcsőn felfelé haladva gúnyos félmosollyal nézte a marakodó pár árnyékát. A feszültség nem oldódott fel; a másodikon az időzített bomba ketyegett tovább.

7. A felszínre kerülő emlék

Imre Cső

Dániel bezáruló ajtójának csattanása még el sem ült a betonfalak között, amikor a földszinti kapualjban kopogós magas sarkak éles zaja törte meg a fojtogató csendet. Bezerédi Melinda lépett be a lépcsőházba, karcsú alakját sötét kabát takarta, ujjai pedig görcsösen szorítottak egy sárgult, szélén megviselt borítékot. Melinda, az elhunyt Bezerédi Ferdinánd lánya és Erzsi mama egykori nevelt gyermeke, láthatóan nem kényelmi látogatásra érkezett: feszült vonásai és kapkodó tekintete arról árulkodtak, hogy a múlt egy nehéz darabját hurcolja magával.

A földszinti kisbolt ajtajában éppen abban a pillanatban bukkant fel Szilágyi Marika, kezében egy rekesz üres üveggel. Az idős boltosasszony éles szeme azonnal kiszúrta a kilógó papírlapot. A borítékból egy jól kivehető, fekete-fehér fénykép csúszott ki félig: a képen a fiatalabb Erzsi mama állt büszkén néhai Ferdinánd oldalán, előttük pedig a még gyermek Melinda, Enci és Bálint pózoltak egymás mellett. Marika tekintete azonnal rátapadt a felvételre, s a pletykákra mindig éhes agya nyomban összekapcsolta a látottakat a házban keringő gyanús sejtetésekkel.

- Hát te meg merre jársz errefelé, Melinda? Csak nem a régi Bezerédi-hagyaték bukkant

elő? – kérdezte Marika mézesmázos, de fojtott hangon, miközben közelebb lépett a korláthoz. Felettük, az első emeleti sötétből Várkonyi Gábor alakja hajolt ki névtelen kíváncsisággal, mint aki a legújabb felvonás nyitójelenetét figyeli.

Melinda arca azonnal elfehéredett a haragtól és a riadalomtól. Egyetlen gyors mozdulattal süllyesztette vissza a fényképet a táskájába.

– Semmi köze hozzá, Marika néni! – vágta rá élesen, felcsattanó hangja visszhangot vert a lépcsőházban. Nem várta meg a választ, kimért, gyors léptekkel indult fel az első emeletre, ahol Erzsi néni lakásának ajtaja már résnyire nyitva állt. Az öregasszony fenyegető, angry pillantással várta nevelt lányát, miközben Marika lent a földszinten már elégedetten bólogatott: a fénykép létezése egyetlen pillanat alatt ingatta meg Bálint és Enci gondosan őrzött titkait.